

[Elisabeth Bruun Olesen]

Men løsningsmodellerne er så sandelig ikke de samme.

De borgerliges svar er og har langt hen ad vejen været markedsstyring; målet er at tilnærme betingelserne for den offentlige aktivitet mest muligt til de betingelser, som gælder for den private virksomhed. Institutionerne skal i højere grad være økonomisk uafhængige og forpligtes til at oppebære et vist nettoresultat. Det kan give nogle uhyggelige konsekvenser. Vigtigst og alvorligst er her de ændrede finansieringsmekanismer, som kunne indebære, at bevillingerne fremover ydes til brugerne af diverse ydelser fremfor til producenterne af dem. På den måde ville den offentlige institution skulle indrette sig efter efterspørgslen eller bukke under i den kapitalistiske konkurrence. Men dér er forskellen, at den offentlige sektor har nogle sociale forpligtelser, som gør, at den ikke bare kan eller skal fungere på det kapitalistiske markeds præmisser. Markedsmekanismerne isolerer og individualiserer problemerne, og det er vi selvfølgelig ikke interesseret i.

En progressiv modernisering af staten ville indeholde en mindskelse af kontrolmulighederne fra det offentliges side. Den ville sige: væk med den sortlistning, der finder sted i arbejdsformidlingen bl.a., væk med den registrering, der finder sted! Den ville sige: en styrkelse af retsbevidstheden, en decentralisering af den politiske styringsmekanisme, en nedbrydning af stive ledelsesstrukturer og en mere basisdemokratisk organisering. Men den vigtigste forskel er selvfølgelig, at vi ikke bygger på en omfordelingspolitik, der primært er til gavn for dem, der allerede har, en omfordelingspolitik, der smider byrderne over på de arbejdsløse, over på de enlige mødre osv., men på en omfordelingspolitik, der er til gavn for lønarbejderne.

Så talte hr. Fogh Rasmussen fra venstre om nytænkning. Hvis nytænkning er præstationsløn, produktivitetsfremmende lønsystemer med alle de dårlige og uheldige konsekvenser i retning af nedslidning, det har for arbejdskraften, alt det, vi kender alt for godt fra det private arbejdsmarked, fra slagteriområdet – for at nævne noget af det værste – så siger vi nej. Men der findes skam også områder, som ikke er så slemme, men hvor nedslidningen er uhyggelig stor. Hvis nytænkning er individuelle kvalifikationstillæg, som

splitter lønmodtagerne, sætter dem op imod hinanden og besværliggør en fælles faglig kamp, så siger vi nej til nytænkning; så er nytænkning borgerlig nytænkning, og det er ikke specielt godt i denne udformning.

Af det, jeg har sagt, fremgår det, at den dagsorden, der er lagt frem, ikke vil kunne få vores opbakning. Den accepterer – indirekte i alle tilfælde – moderniseringsprogrammet, og den accepterer, at vi skal sidde i samarbejdsudvalgene og administrere det, og det vil vi ikke være med til.

Maisted (FD):

I dag er jeg mere glad end nogen sinde over, at vi har stiftet et nyt parti, der hedder de frie demokrater, et parti, der går imod formynderstaten, og til min store forbløffelse så godt som det eneste parti i folketinget, der tager afstand fra formynderstaten. Hvad er dette andet end et forsvær for den formynderstat, der skulle ændres en anelse? Selvfølgelig måtte det være hr. Carsten Andersen fra SF, der kunne finde på at stille en sådan forespørgsel. Det er et solidt vælgergrundlag, han henvender sig til. Det er frygten for, at den mindste effektivisering i den offentlige sektor skulle komme, det er frygten for, at man skulle veje og finde mange af de tiltag, der laves i den offentlige sektor, for lette.

Hvem får han som konkurrent? Selvfølgelig socialdemokratiet, for det er jo socialdemokratiet, der af politiske grunde bevidst i løbet af 10 år har tredoblet antallet af offentligt ansatte, uden at serviceniveauet er blevet forbedret.

Fra samtlige partiers side lyder der en kritik af det offentliges service, og selv SF mener minsandten, at den offentlige sektor skal afbureaukratiseres, at den skal effektiviseres. Selvfølgelig, men det burde den have været for længe siden.

Hvad er det, regeringspartierne og finansministeren har dristet sig til at gøre? Han har lagt en plan frem, hvor han siger, at nu ønsker han at få en lidt mere effektiv styring af den offentlige sektor, men ikke sådan, at antallet af offentligt ansatte bliver nedsat. Nej, frem til 1987 ved vi at antallet stiger med 27.000, efter finansministerens finansredegørelse i 1983 i hvert fald. Det er muligt, at det er forkert i dag. Det skal jeg ikke kunne svare på. Jeg håber selvfølgelig, at det skulle